

Megértem

Nem egyszerű a mai fiatalok élete. Ez az örökös rohanás. Semmire sincs idő... Nem mondom, hogy nekünk könnyű volt, de mégis más... A lányom a lencsegyárban dolgozik. Tudja, ahol a szemüvegeket csinálják. Három műszak. Teljesen kizsigerelik. Főleg, mióta külföldi a tulajdonos... Jó, hát nekünk is teljesíteni kellett a tervet, de az más volt... Ugyanott dolgoztam én is. A lányom most művezető. Én csak egyszerű csiszoló voltam. Nem akkora felelőség...

Aztán meg neki ott van a család is. Két kamasz gyerek. Lányok. Azokkal nagyon nehéz. És hát egyedül kell gondoskodnia róluk. Elváltak... Hogy mikor? Ó, már vagy három éve. Vagy tán több is? Inkább négy lesz az. Igen. Négy. A válást ugyan csak ősszel mondták ki, de már tavasztól külön éltek. Valahogy nem tudtak meglenni egymással... Leginkább a pénz meg a gyerekek miatt voltak összezdülések... Jani, a vóm, meglehetősen régimódi gondolkodású. Olyanokat vágott a lányom fejéhez, hogy összetéveszti a szeretetet a kényeztetéssel. Mert hogy mindent megvett, amit a kicsik akartak. De hát miért ne vette volna meg? Volt miből... Mindketten jól kerestek... Én is megvettem volna annak idején, de mi szűkösen éltünk. Ami volt, azt elvitte a ház, a ruha, az étel meg az iskola. Mert akkor még azért is fizetni kellett. A könyvekért, étkezésért...

Nagyon rosszkor jött a válás. A nagyobbik épp elkezdte a középiskolát, a kicsi meg nyolcadikos volt. Persze rögtön meglátszott a tanulmányi eredményükön. A kicsit nem is vették fel oda, ahová elsőként jelentkezett. Csak a harmadik helyre. Ahova nem is igazán akart menni. Csak beírták. Amolyan biztonsági tartaléknak.

Azóta is... Nem is merem megkérdezni tőlük, hogy hogy megy az iskola, mert olyankor mindig idegesek lesznek... Hát igen, régen gyakrabban láttam őket. Mostanában ritkábban jönnek. Sok a dolguk. A kicsi még középiskolába jár. Végzős. Sok a tanulnivaló. Hat meg hét órájuk van egy nap! Meg a különórák. A nagy most közmunkában dolgozik, de mellette készül a felvételijére. Mikor is érnének rá... De telefonon szoktunk néha beszélni. A lányom viszont mindig

OLÁH ANDRÁS (1959) költő, drámaíró. Mátészalkán él. Legutóbbi kötete: *Április bolondjai* (2017).

jön, amikor tud. A múlt héten nem tudott, megint valami havi zárásra készültek. Ilyenkor kemény hajrá van, túlórázni kell. Este már nagyon fáradt. De egyébként is csak nyolcig lehet látogatót fogadnunk.

Hogy jól érzem-e itt magam? Hát persze, hogy jól. Mindenem megvan. Saját szobám. Csak a fürdőszoba közös. Meg az ebédlő. Programok is vannak. Nem unatkozunk... Nem, dehogy, nem kötelező részt venni, csak aki akar! Szoktam kint üldögelni a kertben is. Vannak padok. Még hintaszék is!... Akik jobban tudnak mozogni, azok a városba is kimehetnek. Nekem azt már nem szabad. Csak felügyelet alatt. Úgy már voltam kint én is párszor.

Hogy miért jöttem be az otthonba? Nem, dehogy volt muszáj. De így tudtam a legtöbbet segíteni. Tudja, lelkem, mikor a válás volt, valamiből ki kellett fizetni Janit, hogy a lakás a lányomé maradjon. Eladtuk a házamat, én meg átköltöztem hozzájuk. Szép lakás. Háromszobás, étkezős. Akkor még a két gyerek egy szobában lakott. De ahogy nőttek, egyre több volt a vita közöttük. Meg aztán mindkettőnek volt már barátja is. Hogy néz az ki, hogy nincs külön szobájuk. A kis összekuporgatott pénzből vettem egy szoba-konyhás lakást a belvárosban, egy mini-garzont. Nem volt nagy, de nekem bőven elég. Csak hát harmadik emelet! Lift nem volt. Nekem meg a lépcsőzés már nem használ.

Tavaly aztán túladtam rajta. A nagyobbik unokám akkor érettségizett le. Sajnos nem vették fel a főiskolára. Viszont akkor már komoly kapcsolatba került azzal a fiúval. Szerettek volna összeköltözni... Hát igen. Ez már más világ. Nekem apám letörte volna a derekamat, ha csak úgy összefekszem valakivel. De most más időket élünk. Nekik lakás kellett, nekem meg úgyse volt jó a harmadik emelet. Nekik adtam. Pont megfelelt. Így már mindenük megvolt, kedvükre alakíthatták az életüket, nem kellett a család többi tagjához igazodni. Én meg visszamentem a lányomhoz, a megüresedett szobába.

Csak hát amikor leestem a lábamról, állandó felügyelet kellett. Járt is hozzám mindennap egy gondozó a családsegítőből. Megfürdetett, tornáztatott, ilyenek. Két órát volt ott. De a többi időben magamra maradtam. A lányom nagyon féltett. Azt mondta, nem venné a lelkére, ha valami bajom történne. De ő a munkahelyét nem adhatta fel. Felmerült, hogy az unokám, ha már úgysem vették fel a főiskolára, esetleg ott maradna velem, még pályázni is lehetett volna rá egy kis támogatást, azt mondta a családsegítő hölgy, de Evelinnek végül a közmunkaprogramban ajánlottak egy jobb lehetőséget.

Osztottunk, szoroztunk, és csak az jött ki, hogy az az igazi megoldás, ha állandó felügyelet alatt leszek. Arra meg itt az otthonban van leginkább lehetőség. Itt kéznél van az orvos is. A nyugdíjamból bőven kijön az itteni ellátásom. Még a lányomnak is tudok adni egy keveset.

Elkel néki a segítség. A kisebbik unokám az idén érettségizik. Sokba kerül. Nemrég volt a szalagavató. Oda ruha kellett. Meg még a fellépéshez külön táncruhát kellett bérelniük. Na, az is méregdrága volt. Régen nem csináltak ekkora felfordulást egy szalagavatóból. Emlékszem, mindannyian matrózblúzban voltunk. És abban is ballagtunk. Na de hát akkor nagy volt a szegénység.

Aztán nemsokára jön a ballagás. Meg az érettségi. Oda is új ruha kell. Tudja, kedves, hogy mibe kerül most egy elegánsabb darab? De hát muszáj megvenni. Ezek a gyerekek akármit már nem vesznek fel... Emlékszem, régebben még névnapra, születésnapra, karácsonyra ajándékba egy-egy blúzt vagy szoknyát adtam nekik, de hamar kiderült, hogy nem ismerem a divatot, nem ismerem az ízlésüket. Arra vegyem, hogy ott porosodjon a szekrényben? Annak nincs értelme. Úgyhogy egy idő után inkább már csak pénzt adtam nekik. Vegyenek belőle, ami jólesik.

A hétvégi bulik miatt egyébként is kellett nekik ez-az. Oda nem lehet akár-mibe elmenni. Megszólnák őket a többiek... Nekünk annak idején nem jutott ennyi idő a szórakozásra. Persze akkor még szombaton is munka volt, meg iskola... Minket a szüleink csak szombat este engedtek fel a városba. Ha előtte minden rendben volt az iskolában. És csak tizenöt-tizenhat éves korunktól. És tízre haza kellett érkeznünk. Ma már más világ van. Persze mi is kinevettük a nagyanyáinkat, akik azt mondták, hogy őket még a szüleik is elkísérték a bálba, nézték, hogy ki kéri fel őket táncolni, és hazafelé is úgy mentek, hogy a fiú ugyan hazakísérhette a lányt, de a szülő vagy nagyszülő ott volt látótávolságban mögöttük...

Most már egész héten megy a szórakozás. A mini garzonból ráláttam, mi folyik. A közelben volt egy diszkó. Hát a hétféle mindig borzalmas volt. A fiatalok ott hangoskodtak a parkban. Némelyik részegen összehányta magát a padon. És az a zene! Hát az nem is zene! Komolyan, én füldugót szereztem be, és azzal feküdtem le, mert nem lehetett bírni azt az irtózatot. Semmi dallam, csak valami borzalmas zakatolás. Hogy lehet erre táncolni?

Kérdeztem az unokáimat, de csak leintettek, hogy maradi vagyok... Hát persze hogy az. Nekem az volt a szép, ahogy mi éltünk. Nekik meg az a szép, amit ők csinálnak. Így van ez, mióta világ a világ... Nem is akarok én beleszólni, nem azért mondtam el. Csak jól esett egy kicsit beszélgetni...

Nem tudja, kedves, hány óra van? Már fél hét? Hogy elszaladt az idő... Akkor bemegyek a szobámba, mert ilyentájt szokott hívni a lányom. Persze ma biztosan nem hív, ma szerda van. Pénteken szokott. De ki tudja, hátha mégis...

Kedves Barátunk!

**Kérjük támogassa folyóiratunk megjelenését
személyi jövedelemadója 1 százalékával!**

Nemzeti Kultúráért és Irodalomért Alapítvány

18223086-2-42